

Evert Taube, S堓kimrande Var Aldrig Havet

Så skimrande var aldrig havet
och stranden aldrig så befriande,
fälten, ängarna och träden, aldrig så vackra
och blommorna aldrig så ljuvligt doftande
som när du gick vid min sida
mot solnedgången, aftonen den underbara,
då dina lockar dolde mig för världen,
medan du dränkte alla mina sorger,
älskling,
i din första kyss.